

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518202371
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7518202371.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobkyne Union poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 29/A, IČO: 31 322 051, zast. JUDr. Ľudmilou Jurčovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Hodžovo námestie 2A, proti žalovanému A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D. E., prechodne bytom A. XXX, o zaplatenie 7.121,51 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 7C/102/2018-56 z 20.9.2022 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňu sumu 7.121,51 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 7.11.2019 do zaplatenia v splátkach po 50 € mesačne, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplatenia, pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol a žalobkyňu náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal.

Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 7.121,51 € titulom úhrady nákladov, ktoré vynaložila za poskytnutú zdravotnú starostlivosť žalovanému, ktorý bol jej poistencom, v súvislosti so zranením, ktoré si žalovaný spôsobil 26.7.2017 v dôsledku užitia alkoholu ako aj úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.121,51 € odo dňa podania žaloby do zaplatenia.

Súd na vec aplikoval ust. § 9 ods. 7 písm. b/, § 22 ods. 2 písm. a/ zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 3, 4 CSP a mal za preukázané, že dňa 26.7.2017 žalovaný si po užití alkoholu v kombinácii s liekmi spôsobil poškodenie zdravia, v dôsledku ktorého bol v dňoch 26. - 31.7.2017 hospitalizovaný v Nemocnici Košice - Šaca, a.s., 1. súkromná nemocnica na ul. F. XX, G. - H.. Tento poskytovateľ zdravotnej starostlivosti listom z 26.7.2017 oznámil žalobkyňu poskytnutie zdravotnej starostlivosti žalovanému v období od 26. - 31.7.2017 po tom, čo bol 26.7.2017 nájdený pri OC Fresh po suicidálnom úmysle s následným prehĺbením bezvedomia. Nakoľko v čase poskytnutia zdravotnej starostlivosti bol žalovaný poistencom žalobkyne, žalobkyňa uhradila poskytovateľom zdravotnej starostlivosti náklady na zdravotnú starostlivosť poskytnutú žalovanému v súvislosti s jeho zranením a liečením v dôsledku užitia alkoholu v kombinácii s liekmi vo výške 7.121,51 €. Podľa výpisu zdravotnej starostlivosti z karty žalovaného ako poistenca za obdobie od 26.7.2017 do 1.11.2017, poskytovatelia zdravotnej starostlivosti uskutočnili výkony zdravotnej starostlivosti súvisiace s liečbou porúch psychiky a správania zapríčinených užitím alkoholu /diagnóza F10/ a otravy

psychotropnými liekmi /diagnóza T43/. Nakoľko zdravotná starostlivosť bola žalovanému poskytnutá v dôsledku užitia alkoholu alebo inej návykovej látky, nárok na uvedenú úhradu si žalobkyňa podľa § 9 ods. 7 písm. b) zák. č. 580/2004 Z.z. uplatnila voči žalovanému a výzvou z 11.7.2017 ho vyzvala na úhradu vynaložených liečebných nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zdravotnej poisťovne v dôsledku užitia alkoholu alebo inej návykovej látky v sume 7.121,51 € v lehote do 12.1.2018. Pretože bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila poskytovateľom zdravotnej starostlivosti sumu 7.121,51 € za zdravotnú starostlivosť poskytnutú v období od 26.7.2017 do 1.11.2017 žalovanému, ktorý bol jej poistencom, v dôsledku užitia alkoholu alebo inej návykovej látky žalovaným, vzniklo žalobkyni právo na náhradu vyplatenej sumy proti žalovanému. Súd preto žalobe ako dôvodnej vyhovel a zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 7.11.2019, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby s prílohami žalovanému a v prevyšujúcej časti žalovaného úroku z omeškania za obdobie odo dňa podania žaloby na súd 16.4.2018 do 6.11.2019 súd žalobu zamietol, nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že ku dňu podania žaloby na súd 16.4.2018 vyzvala žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny. Zároveň súd vyhovel žiadosti žalovaného o splácanie v splátkach po 50 € mesačne vychádzajúc z toho, že príjem žalovaného tvorí len invalidný dôchodok vo výške 369,30 €, je nemajetný, žije sám v sociálnom byte, za ktorý uhrádza 156 € mesačne. Z príjmu sú mu ďalej vykonávané zrážky vo výške 13,70 € mesačne.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania, súd konštatoval, že žalobkyňa mala v uplatnenej istine bez príslušenstva (úroku z omeškania, ktorý v žalobe nevyčíslila) plný úspech, preto by mala voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. Žalobkyni v konaní vznikli trovy vo výške trov právneho zastúpenia. Súd však zistil dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce vo vyššie uvedených sociálnych, majetkových a finančných pomeroch žalovaného, pre ktoré žalobkyni náhradu trov voči žalovanému výnimočne nepriznal podľa § 257 CSP.

Rozsudok vo výroku o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, ktorá mala za to, že súd vec nesprávne právne posúdil a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesúhlasila s aplikáciou ust. § 257 CSP, lebo neboli splnené podmienky na nepriznanie náhrady trov konania s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa. Aj o náhrade trov konania mohol súd rozhodnúť tak, že tieto žalobkyni prizná a umožní žalovanému splácať rovnako ako pri istine. Argumentovala, že súdy by mali ku všetkým účastníkom pristupovať rovnako, t.j. aby žiadnej zo strán nebola poskytnutá výhoda na úkor druhej strany, poukázala v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/16/2014, z ktorého citovala ako aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 56/05 alebo sp. zn. IV. ÚS 45/06. Nemala za spravodlivé, aby žalovaný neznášal žiadne náklady v súvislosti so súdnym konaním, ktoré bolo vyvolané práve v dôsledku jeho správania a zároveň, že ak je právny zástupca žalobkyne predvolaný na pojednávanie, je nespravodlivé, aby tento náklad neznášal neúspešný žalovaný. Navrhla, aby aj vzhľadom na nepriaznivý životný príbeh žalovaného, odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie odmeny len za jeden úkon právnej služby – zabezpečenie účasti na pojednávaní v sume 298,76 €, ktorú žalovanému umožní zaplatiť v splátkach po 20 € mesačne.

Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a stotožniac sa s napadnutým rozsudkom vo výroku o trovách konania a s jeho odôvodnením dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, pri akých výrokoch rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 379 CSP).

Odvolaním bol napadnutý rozsudok len vo výroku o trovách konania, preto rozsudok v odvolaní nenaťnutej časti sa stal právoplatným a nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnú normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

Odvolaním uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

Odvolačný súd po preskúmaní rozhodnutia v napadnutom výroku o trovách konania z hľadiska žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú dané.

Ustanovenia § 255 CSP až § 261 CSP upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybnne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

Citované zákonné ustanovenie vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania, čo znamená, že strana sporu, ktorá mala v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Náhrada je obmedzená na náhradu všetkých trov vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Súčasná právna úprava umožňuje úspešnej strane v spore nepriznať náhradu trov konania iba z dôvodov uvedených v ust. § 257 CSP, t.j. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) umožňuje súdu vždy zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Podľa týchto zásad jednak platí, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť úspešnej

strane sporu trovy konania, ktoré úspešnej strane v spore vznikli, pričom zároveň tiež platí, že súdy sú povinné zaviazat' sporovú stranu, ktorá svojím zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Zákonodarca v dotknutom ustanovení Civilného sporového poriadku nielen že nevymenúva či bližšie nešpecifikuje, aké prípady možno považovať za prípady osobitného zreteľa, oprávňujúce súd nepriznať nárok na náhradu trov konania, ale na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy dokonca neuvádza ani jediné kritérium, z ktorého by bolo možné pri interpretácii obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ vychádzať. Táto skutočnosť samozrejme nie je bezúčelová, ale je naopak založená na úplne legitímnom a správnom predpoklade, že dopredu ani nie je možné presne určiť všetky okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' neúspešnú stranu povinnosťou nahradit' trovy súdneho konania, respektíve okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' stranu, ktorá svojím zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Výklad formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rovnako ako individualizácia a konkretizácia týchto dôvodov je výlučnou úlohou súdov a súdnej praxe. Ani takáto voľná úvaha súdov pri napĺňaní obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rozhodne nie je neobmedzená a je naopak nepochybne rámcovaná nielen účelom ustanovenia § 257 CSP a účelom právnej úpravy náhrady trov konania ako celku, ale aj požiadavkami kladenými na všetky súdne rozhodnutia ako také (zrozumiteľnosť, predvídateľnosť, presvedčivosť, nearbitrárnosť a zákaz svojvôle). V prvom rade platí, že skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa oprávňujúce súd pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP skúma súd vždy z úradnej povinnosti. Nie je samozrejme vylúčené, aby nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej (oprávnenej) strane navrhovali aj strany sporu, prípadne, aby strany sporu z vlastnej iniciatívy uvádzali skutočnosti hodné osobitného zreteľa, ktorým by svoj návrh podporili. Každé rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe (i) riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na (ii) základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Takýto záver možno nakoniec odvodiť aj z dôvodovej správy k zákonu č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok), ktorá v rámci osobitnej časti vo vzťahu k dotknutému ustanoveniu konštatuje: „Navrhovaná právna úprava ponecháva osobitné kritérium na nepriznanie náhrady trov konania podľa predošlých zásad. Keďže uplatnenie tejto konštrukcie prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa sa má vykladať prísne reštriktívne.“ Obsah formulácie (pojmu) „dôvody hodné osobitného zreteľa“ je nutné vykladať najmä vo väzbe na zmysel a účel ustanovenia § 257 CSP. Spomenutým účelom tohto ustanovenia je primárne umožniť súdu zamedziť vzhľadom na celkové okolnosti prejednávaneho prípadu síce zákonným, no (i) „prítrvdým“ rozhodnutiam, respektíve takým rozhodnutiam, (ii) ktoré by napriek svojej formálnej zákonnosti mohli vykazovať rozpor s dobrými mravmi. Testovať jednotlivé okolnosti prípadu (dôvody hodné osobitného zreteľa) kritériom súladu prípadného rozhodnutia o (ne)priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania s dobrými mravmi prichádza do úvahy najmä vtedy, keď by priznanie nároku na náhradu trov súdneho konania úspešnej sporovej strane zakladalo u tejto strany sporu (a to najmä vzhľadom na to, ako si táto strana plnila svoje procesné povinnosti) neprímeraný (nezaslúžený) prospech (napr. úspešná strana sporu neuviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, hoci tak urobiť mohla). V naznačenej súvislosti preto nemusia byť bez právneho významu napríklad ani okolnosti, ktoré viedli stranu sporu k uplatneniu jej nároku na súde a jej postoj v konaní. Inými slovami, súd si je v rámci rozhodovania o priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania vždy povinný klásť otázku, či by vzhľadom na okolnosti prípadu bolo ich priznanie jednej zo strán sporu v súlade s dobrými mravmi (resp. či by bolo príkro nespravodlivé). O potrebe odstraňovať tvrdosť prípadného rozhodnutia súdu ukladajúceho povinnosť nahradit' trovy konania možno hovoriť pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP aj zo sociálnych dôvodov. Hoci spomenuté ustanovenie nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmierňovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07). Napriek tomu je zrejmé, že v rámci posudzovania dôvodov hodných osobitného zreteľa je súd povinný vždy prihliadnuť aj na majetkové, sociálne, rodinné, osobné či iné pomery strán sporu (v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 158/2015). Platná právna úprava umožňuje súdu ako dôvody hodné osobitného zreteľa brať do úvahy aj vzájomné vzťahy medzi sporovými stranami, či vzťahy medzi príbuznými strán sporu). Následne v prípade, že súd u neúspešnej strany identifikuje napríklad obzvlášť nepriaznivú majetkovú situáciu (nízky príjem, vyživovacia povinnosť,...) je jednoznačne oprávnený aplikovať ustanovenie § 257 CSP. V naznačenej súvislosti je však dôležité zdôrazniť, že súd pri skúmaní existencie sociálnych dôvodov ako dôvodov hodných osobitného zreteľa je povinný vždy zohľadniť nielen sociálnu situáciu strany, ktorej má byť uložená povinnosť nahradit' trovy súdneho konania, ale aj sociálnu situáciu sporovej strany (úspešnej strany sporu), ktorej by sa malo z titulu priznania nároku na náhradu trov súdneho konania plniť. Len tak

je totiž možné naozaj zohľadniť všetky dôvody hodné osobitného zreteľa a dospieť k preskúmateľnému a spravodlivému rozhodnutiu. Napriek tomu, že ako judikatúra súdov tak aj právna doktrína sa zhodnú, že dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno dopredu stanoviť vyčerpávajúcim spôsobom, je možné uviesť aspoň výpočet dôvodov hodných osobitného zreteľa a to neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu a nízky príjem.

Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu, ktorým súd nepriznal strane sporu nárok na náhradu trov konania musí byť vždy možné jednoznačne zistiť, z akých dôkazných prostriedkov čerpal súd svoje zistenia, na ktorých základe nakoniec ustálil záver, že daný posudzovaný prípad spĺňa podmienky uvedené v § 257 CSP.

Žalovaný na pojednávaní vypovedal, že na adrese svojho trvalého pobytu I. J. XXX/X B. C. D. E. sa nezdržiaval, lebo spoločný byt jeho manželka v čase jeho neprítomnosti, keď sa liečil na psychiatrii, predala v lete 2016 alebo 2017, z bytu ho nevyplatila, on zostal na ulici, následne sa pokúsil o samovraždu a liečil sa zo závislosti. Je invalidným dôchodcom v rozsahu 45 %, sú to psychiatrické diagnózy a 10 % pre ortopedické ťažkosti, má vymenený bedrový kĺb. V období 12/2017 a 1/2018 bol bezdomovcom, resp. bol hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení, jeho príjem tvorí len invalidný dôchodok, ktorého poberanie vo výške 369,30 € mesačne preukázal oznámením Sociálnej poisťovne - ústredie, je nemajetný, žije sám v sociálnom byte v Janíku, za ktorý uhrádza 156 € mesačne, z príjmu sú mu vykonávané zrážky vo výške 13,70 € mesačne. Z uvedených dôvodov súd povolil žalovanému splácať istinu s úrokmi z omeškania v splátkach a práve z dôvodu jeho sociálnych, majetkových a finančných pomerov pristúpil k aplikácii § 257 CSP pri náhrade trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že z dôchodku mu po zaplatení mesačných platieb zostane na živobytie suma 199,60 € a po zaplatení splátky pre žalobkyňu suma 149,60 € a ak by mal platiť v splátkach náhradu trov konania, dokonca len suma 129,60 €. Základná suma životného minima na jednu plnoletú fyzickú osobu pritom je vo výške 234,42 € mesačne (od 1.7.2022 do 30.6.2023). Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný je v obzvlášť nepriaznivej majetkovej a finančnej situácii, na ktorú možno prihliadnuť ako na taký dôvod osobitného zreteľa, ktorý spravodlivo odôvodňuje aplikáciu ust. § 257 CSP, najmä ak na druhej strane nepriznanie náhrady trov žalobkyňu nespôsobí tejto výraznú majetkovú ujmu alebo stratu, vzhľadom na jej postavenie na trhu poskytovateľov zdravotného poistenia.

Rozhodnutiu súdu prvej inštancie preto nemožno vytknúť, že by pri rozhodovaní o náhrade trov aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľka neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu ako žalobkyňu privedli priaznivé rozhodnutie o náhrade trov konania. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o náhrade trov konania.

Preskúmané uznesenie je vo svojom napadnutom výroku vecne správne, preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

Žalobkyňa ako odvolateľka nemala úspech v odvolacom konaní, žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, avšak trovy konania mu nevznikli, preto odvolací súd nepriznal stranám sporu náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).